

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Philippi Cyprii, Protonotarii Constantinopolitani, Chronicon Ecclesiae Graecae

Philippus <Cyprius>

Franeqverae, 1679

40 De origine monachorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10949

Περὶ τῆς εὐρέσεως τῶν μοναχῶν, τυχέσσι, ποτὲ
ἤρξατο ἡ μοναχικὴ πολιτεία.

Διακόσια πενήκοντα ἔτη σχεδὸν ἀπὸ τῆς ἀναστάσεως Ἰησοῦ, ἐγένετο ἀνὴρ πρὸς Ὀσσεβείαν ὁ Χρῆστιανός, Ἰνόμομα Παῦλος, ἕνεκα δὲ τῆς Ὀσσεβείας τε καὶ ἀγνωστῆς πίστεως Ἰησοῦ, διὰ τὸ τότε τυράνων Φυλάκας ὄχετο πρὸς τὴν ἔρημον· ὅστις ἐβίωσε ἕως ἰσχυρῶν Κωνσταντίνου, καὶ παρῆν ἐν τῇ πρώτῃ καὶ οἰκουμενικῇ συνόδῳ τῆς Νικαίας ὡς δὲ εἰσκέπη ἐν ταῖς ἰσθρίαις Ἰουσεβείας καὶ Παμφίλου, ὅτι ἔτι ὁ ἄγιος Παῦλος, διὰ τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ πενήκοντα ἔτη, πολλὰ κίβδηρα κεναι ἀγγελοῦ Θεοῦ, καὶ συλλαλήσασθαι πρὸς πολλῶν τῶν ἀγγέλων Ἰησοῦ. Ὡσαύτως εὐρίσκειται καὶ ἐν τῷ βίβλῳ κατὰ γεγραμμένον, ὅτι διὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ τὰ ἀναγκαῖα σίτα ἔκρετο, περιερχομένου ἐν τῇ ἐρήμῳ ἡδίστην χόρτον ἐκλεκτῶν, ὡς περὶ ἄσπετον, μὴ ὄφρα τῶν πεταγμῶν ὄρας, ποτὲ δὲ ἐοδίεν, ἔπειτα δὲ. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἀγγελοῦ Κυρίου ἐφάνη αὐτῷ, ὄφρα τῶν συλλέγειν τὰς ἀγαθὰς χόρτον ἐν τῷ τόπῳ, ἔπειτα τρίτῃ ὥρᾳ μὲν τὴν μεσημβρίαν ὁ Χρῆστιανός τῷ Θεῷ πρῶτον, ἔπειτα δὲ λόγῳ τὰς χόρτον, ἔπειτα ἐοδίεν, καὶ μὲν τὸ ἐοδίεν πάλιν εὐχάριστη τῷ Θεῷ, ὅτι καὶ οἱ ἄγγελοι ἐν τῷ ἔργῳ ἔχουσι πεταγμῶν ὄρας εἰς τὸ ὑμνεῖν τὸν Θεόν, καὶ τὴν πικρίαν τῶν ἀσμάτων αὐτῶν. Ὁμοίως καὶ ἄλλοτε ἐφάνη ἐκείνῳ ἀγγελοῦ Θεοῦ, φέρων χημᾶν, ὃ καλεῖται κικυλίον, ὃ καλύπτει τὴν κεφαλὴν Ἰησοῦ ἀποθνήσκοντος, καὶ κρέματα ὅποθεν καὶ ἔμπροσθεν ἕως ζώνης, πλήρεις σαυρῶν, ἐκκεντημάτων, καὶ ἀναμεταξὺ τῶν σαυρῶν γραμμὰς κεκεντηθῆναι, ἰατρίαν, ὃ ὡν Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ. Καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος τῷ ἀγίῳ ἀνδρὶ, λάβε τὸ τὸ χημᾶν, καὶ ἐν τῷ τόπῳ τῶν χημᾶν πᾶσι σάρξ σωθήσεται· ἐστὶ γὰρ ὄπλον ἰσχυρώτατον Ἰουσεβείας Χρῆστιανῶν καὶ Ἰουσεβείας. Καὶ ἔτι ὁ ἄγιος λαβὼν τὸ χημᾶν ἐκείνο ἔφερεν αἰεὶ, καὶ ἔδειξε καὶ τοῖς ἄλλοις ἐρημίταις· καὶ φέροσιν οἱ ἐρημίταις ἕως τῆς σήμερον, ὅταν περσεύχοντα,

καὶ

Origine monachorum, hoc est, quo tempore vita monastica sumserit initium.

DUcenti ferè & quinquaginta à resurrectione Christi elapsi sunt anni, quando vir quidam pientissimus, quà professionem Christianus, quà nomen Paulus, propter religiosissimam sanctissimamque fidem Christianam, tyrannorum persecutione pressus, in eremum concessit; qui usque ad tempora Constantini Magni in vivis, ipsique concilio primo & oecumenico Nicææ congregato interfuit. Sicut & in historiâ Eusebii Pamphili legitur, sanctum hunc Paulum tot annos in deserto consumentem, angelum Dei sapius conspexisse, & cum angelo familiari colloquio de variis argumentis contulisse. Refert quoque liber de vita ejus conscriptus, qui eum, cum ita in eremo constitutus, nec pane, nec vino, necessariis illis vitæ præsiidiis instructus, hinc inde vagaretur, selectasque aliquas herbas, ovis ad instar; temporis, quando, aut quando non esset edendum, respectu nullo habito comederet, die quadam angelum Domini sibi habuisse conspicuum, hortatoremque, ut collectas salubres herbas in certum locum comportaret, & tertiâ demum post meridiem horâ, gratiarum actione ad Deum, herbarumque benedictione præmissa, iisdem vesceretur; eoque finito, rursus grates diceret; addito, & angelos in cœlis, pro variis cantionum suarum generibus, definitas & canonicas quasdam Deum hymnis celebrandi horas habere. Neque non & alio tempore angelus Dei certo vestitu, quem cucillum appellamus, indutus, sese illi videndum exhibuit (habitus autem ille, cuculli nomine designatus, caput hominis tegens antrorsum & retrorsum, usque ad cingulum dependet, plenus crucibus, aculeis, insperis que inter cruces illas his acuminatis literis: Qui existit, JESUS CHRISTUS, vincit) sanctumque illum virum hunc in modum est allocutus: Accipe vestitum hunc, in hoc enim habitu omnis caro salvabitur. præstat quippe hoc vestimenti genus pio Christiano homini fortissimum aliquod contra diabolum præsidium. Atque hac occasione, accepta hac veste, sanctus ille semper usus est, eamque aliis eremitis ostendit, Qui etiam in hodiernum usque diem, quando orant,

καὶ ὅταν ἐργάζονται, εἰς μνήμην Ἐσαυρωθέντων Χριστῶν, ὅπως ὁρῶν-
 τες τήτους τὰς σαυρὰς, νομίζουσιν ἑαυτὰς Ἐσαυρωμένους εἶναι, καὶ νεκρὸς
 ἐκ τῶν κηρυκτικῶν πάθων, ὡσπερ ὁ Χριστὸς νεκρὸς ἦν ἐν τῷ Ἐσαυρῷ,
 ὡς φησὶν ὁ Δαβὶδ· προσερώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου Διὰ πάντοτε ὅτι
 ἐκ δεξιῶν μου ἔστιν, ἵνα μὴ σαλευθῶ. Καὶ ἐκ τῆς ἡρώσεως γενέσθαι ἐρη-
 μίται· ἐξ ὧν ἐγένετο καὶ ὁ μέγας Ὀνόφρα, ἔσ' ὁ μέγας Ἀντώνιος.
 Ἐκ τῶν ὁπίων ἐρημιτῶν πολλοὶ παρήσαν ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ τῆς Νικαίας,
 ἔξεστιν ἀναγινώσκουσαν τὴν πρώτην σύνοδον τῆς Νικαίας, καὶ καὶ ἔψαθε πα-
 σαν τὴν ἀλήθειαν περὶ τῶν ἐρημιτῶν. καὶ δὲ τὴν πρώτην σύνοδον τῆς
 Νικαίας ἐγένετο ἀνὴρ ἰς ἀγιότητα ἐρημίτης, Ἰνόμα ἀγιῶτα Σάββας,
 κηρυκτικὸς ἀρχιεπίσκοπος. Εἶχε δὲ πολλὰς μαθητὰς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμε-
 ρῶν συνεβλάσθητο τοῖς μαθηταῖς, ὅπως ἐκλέξουσιν ἀνδρας ἵνας πρὸς
 τὸ ψαίνειν τὰ ἐδέσματα, καὶ μὴ πάντας παρεστέλλουσαν τὸ ψαίνειν τὰ
 ἐδέσματα, καὶ ἤρρεσαν ὁ λόγος πᾶσι, καὶ ἐποίησαν, ὡς παρεπέχθη-
 σαν. Ἐξ ἧτος ἔφερον ἕκαστος τὸ ἴδιον ὀψώνιον, ὁ μὲν κυάμους, ὁ δὲ
 φαίνας, ὁ δὲ κάρια, ὁ δὲ κερύσια ἐξηραμμένα, ὁ δὲ σῦκα, ὁ δὲ ἄρ-
 τας, ὁ δὲ σαφίδας, ἔπειρα ὅσα εἰώθησαν οἱ ἐρημίται ἐσθίειν καὶ πᾶσι
 εἰρήνησον. μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν εἶπεν ἐκείνοις, ποιήσωμεν οἰκίσκους
 μικροὺς ἐγγὺς ἀλλήλων ὡς χωρίον. καὶ ἤρρεσαν ὁ λόγος πᾶσι, ἔσ' αὐ-
 τῶς ἐποίησαν. Ἐ τὸτε πάλιν λέγει ἐκείνοις, ἵνα ποιήσωσι μικρὸν τει-
 χεῖον ἐκ πλίνθων, καὶ ἐποίησαν. καὶ τὸτε ἐγένετο μάνδρα, καὶ πάντες
 κατεκλείοντο ἔσω. Ἐιδότες δὲ οἱ πλῆστοι, καὶ οἱ βασιλεῖς, ὅτι καλῶς
 Διάγασιν, περὶ εἰρήσεως τὴν μάνδραν ἰσχυρωτάτοις ἰσχύσεσι, καὶ πύργοις
 ἔδωκαν δὲ καὶ ἀρσενὸς καὶ ἀμπελώνας, καὶ ἔπειρα ἀναγκαῖα, καὶ ἐπενό-
 μασαν τὴν μάνδραν μοναστήριον. μετὰ δὲ ταῦτα αἱ μερικαὶ σύνοδοι διέ-
 τρεξαν καὶ τάξιν τῶν μοναχῶν, ἰστέστιν, ὅσις θέλει γινέσθαι μοναχὸς, πρῶ-
 τον ποιήσασιν ἐν τῷ μοναστηρίῳ τρεῖς ἔτη, ἵνα δοκιμάσῃ ἑαυτὸν καὶ μετὰ
 τρεῖς ἔτη, εἰάν θέλῃ γενέσθαι μοναχὸς, καλῶς ἔξῃ· εἰάν δὲ ἐπιλήσῃ,
 ἔξεστιν ἐκείνου ἀπελθεῖν. Καὶ μετὰ ταῦτα αἱ σύνοδοι αἱ οἰκουμενικαὶ
 ἐνομοθέτησαν νόμους, καὶ ἰς κανόνας τῶν μερικῶν συνόδων, περὶ τῶν μο-
 ναχῶν, ἐβεβαίωσαν. Καὶ ἔτις ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας βύρισκεται ἡ
 μοναχικὴ πολιτεία, ὡς παρερήθη.

orant, quando laborant, eadem amicti incedunt, in memoriam ac recordationem crucifixi Christi, ut, conspectis crucibus his, existiment se quoque crucifixos & mortuos esse mundanis his cupiditatibus, sicut Christus in cruce mortuus fuit, quo de David etiam loquitur: In conspectu meo Dominum meum semper habui, quia à dextris meis est, & non commovebor. Atque hæc sunt incunabula eremitarum; quorum è numero etiam fuit magnus ille Onuphrius, & magnus ille Antonius. Hujus generis eremitarum quoque plurimi synodo primæ Nicææ celebratæ, interfuere; quâ de re synodus Nicæa prima legi, & omnis de eremitis hisce historiarum veritas peti potest. Post primam verò Nicænam synodum extitit eremita quidam sanctissimus, nomine sanctus Saba, cœnobiarcha. Habuit verò hic in eremo hoc plurimos discipulos, quibus die quapiam hoc inspiravit consilium; eligerent viros aliquos, qui, ne omnes eò distrahi necessum esset, eduliorum coquendorum curam susciperent; placuitque hoc consilium omnibus, prout inter eos convenerat, quilibet proprium edulium, hic fabas, ille nuces, alius cerasa tosta, alius ficus, alius panes, alius passas, alius alia, quæ eremitæ in cibum adhibere solent, comportabat, singulis interim quiescentibus. Post elapsam aliquod temporis intervallum, aliud rursus proposuit: Exstruamus, inquit, nobis domicilia aliqua parva continuâ serie sibi succedentia, instar pagi alicujus; probatumque hoc consilii est cunctis, idemque etiam secuti sunt. Hoc expleto, denuo illis suadet, ut murum aliquem exiguum è lateribus educerent. Dictum factum; exstructaque est caula aliqua, quâ omnes concludebantur. Ditioribus verò & regibus honestam illos inibi vitam agere inaudientibus, muro fortissimo caulam illam circumdederunt, turribus ornarunt, agros, vineas, & alia necessaria ad eam contulerunt, ultimoque caulam illam monasterii nomine insigniverunt. Post illa tempora particulares synodi etiam vitam monasticam certis legibus adstrinxerunt, hoc est, ut quilibet monachorum regulæ adscribi desiderans triennium prius in monasterio conficiat; & siquidem, elapso hoc triennio, hoc genus vitæ constanter exambierit, admittatur; sin minus, excedere inde ipsi concessum sit. Postea non solum ipsa oecumenica concilia certas monachis præscripserunt leges, verum etiam decretos jam à particularibus synodis monachorum ordinem concernentes canones approbarunt. Et hisce auspiciis & natalibus monachorum politia enata, hodiernum secundum eam, quam delineavimus, formam invenitur.

M

Quâ

Τὰ τὰ ἑνεκα καὶ ἡ οἰκουμενικὴ σύνοδος, ἡ ἐν καλλικηδῶνι δ. ἐν
κανῶνι ζ λέγει περὶ τῶν μοναχῶν.

Τὰς ἀπέχουσι ἐκ κλήρω κατελεγμένους, καὶ μονάσαντας, ὠρίσασ-
αντες μὴτε ἐπιτολίαν, μὴτε ἐπιτολίαν κοσμικὴν ἐρχεσθαι. ἢ ἴατα
πολιτῶντας, καὶ μὴ μεταμελεθῆναι, ὡς ἐπιτρέψαι ἐπιτολίαν ὅτι οὐκ ἔστι
Θεὸν ἀποπρονοεῖν, ἀναθεματίζουσαν.

Σύνοδος ἐκτὴ οἰκουμενικῆ. Κανῶν ιε.

Ἐπειδὴ τῷ Θεῷ καλλιάδης, διὰ τὸ ἐν τῷ βίῳ θορυβῶν ἀνα-
χαρίστως, λίαν ἐστὶ σωτήριον, καὶ μὴ ἀνεξεπέσως ἡμῶν τῶν κα-
ρῶν ἴατα τὸν μονήρη βίον ἀπανηρημένους περσεύουσαν, ἀλλὰ τὸν ὡριόδο-
θέντα ἡμῖν ὡς τῶν πατέρων ὄρον, καὶ ἐν αὐταῖς φυλάττειν ὡς τὴν
ὁμολογίαν τῆς ἐκ Θεοῦ βίαι, τότε προσερχεσθαι δεῖ, ὡς ἡδη βεβαίαν,
καὶ ἀπὸ γνώσεως καὶ κείσεως, γενομένην, μετὰ τὴν τῶν λόγων συμπλήρω-
σιν. Ἐσὼ πίνυν, ὁ μέλλον τὸν μοναχικὸν ὑπερχειρῶς ζυγῶν, ἐκ ἡπίων
ἢ δεκαετησίου, καὶ τῶν ἐξῆς.

Ὁ δὲ μέγας Βασιλεὺς σαφάκιων, λέγει, δεκαεπταετην
δεῖ εἶναι τὸν μέλλοντα εἰσεῖν εἰς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν, ἐν τοῖς κα-
νόσι τῶν ἀσκητικῶν.

Ἄλλ' ἐρδύνησωμεν, ἄρα δρέσκει τῷ Θεῷ μονα-
χας γενέσθαι, ἢ οὐ;

Κατὰ Ματθαίου κεφ. ιθ. σιχ. ιε.

Καὶ εἰσιν δυνάχοι, οἵτινες δυνάχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν
τῶν ἡρανῶν.

Ἰωάννης ἐν ἀποκαλύψει κεφ. ιδ. σιχ. γ.

Καὶ εἶδες ἐδύνατο μαθεῖν τὴν ὥδην, εἰ μὴ αἱ ἑκατὸν πεσσορά-
κοντα πεσσορες χιλιάδες, οἱ ἡγορασμένοι ἀπὸ τῆς γῆς. Οὗτοι εἰσιν οἱ μὲν
γονακῶν ἀποκτεμόλυνθησαν. παρθένοι γάρ εἰσιν. ἔτι εἰσιν οἱ ἀκαθάρτοι
τῷ δένει ὅπως ἀνὴρ ὑπέστη. ἔτοι ἡγοράσθησαν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρ-
χή τῷ Θεῷ ἐκ τῶν δένει. Ἐν σῶματι αὐτῶν ἐκ δένει δόλ. ἔμωμοι
γάρ εἰσιν ὄντιον τῶν θρόνων τῶν Θεῶν. Ἐξή-

*Quâ de causâ concilium œcumenicum Chalcedonense quartum,
canone VII. de monachis ait :*

Decretum à nobis est, ut, qui semel clerici facti vitam solitariam elegerunt, neque bellum, neque mundanam dignitatem aliam amplius amplectatur. Quod si vero aliqui hoc ausi, nec commissi pœnitentia ducti, ad vitæ institutum, quod antea Deo autore arripuerant, reversi fuerint, illis anathema dicimus.

Synodus sexta œcumenica, canone XL.

Quandoquidem Deo per desertionem hujus vitæ tumultuariæ adhærere, valde salutare est, non sine ullo prævio examine, nec sine ullâ ætatis habitâ ratione, solitariam vitam ea gentes admittendi sunt; sed definitus nobis à majoribus nostris ætatis terminus strictè observandus est; vitæ itaque hujus divinæ professio non debet fieri, nisi ab ætate, cognitione, judicio, & prudentiâ per omnia firmatâ, ac ritè formatâ. Ster igitur hæc sententia: Quicumque jugo monachali collum suum cupit submittere, non sit minor annis decem, & quæ sequuntur.

Basiliius magnus verò, vir profectò sapientissimus, in canonicis ascetarum, illum, qui monachalem vitæ rationem inire amat, septendecim jam vult implese annos.

*Sed inquiremus jam, an Deo etiam placeat, ut aliqui
evadant monachi, an verò secus?*

Matthæi XIX, 12.

Et eunuchi sunt, qui se ipsos propter regnum cælorum castrarunt.

Johannes in Apocalypsi XIV, 3.

Neque quisquam poterat discere canticum illud nisi illa centum quadraginta quatuor millia, jî videlicet qui empti sunt è terrâ: Hi sunt qui cum mulieribus non sunt inquinati: virgines enim sunt. hi sequuntur Agnum quocumque ierit: hi empti sunt ex hominibus, primitiæ Deo & Agno sacræ. Et in quorum ore non est inventus dolus; sunt enim inculpatis ante thronum Dei.

Ἐξήγησις.

Ἦγορθεθησαν δὲ τῷ ἀνθρώπων, τέττιν, ἀφιερώθησαν τῷ
 Θεῷ δὲ τῷ γονέων καὶ συγγενῶν αὐτῶν. ζῶντες ἐν τῇ γῆ, ὡς ἔ
 Ζαχαρίας πάλαι ἀφιερόντο τῷ Θεῷ δὲ τῷ γονέων ἐκείνων. τὸ δὲ λέγειν,
 οἱ μετὰ γυναικῶν σὺν ἐμολύθησαν, παρθένοι γὰρ εἰσι, σημαίνει, ὅτι
 ἐδαμῶς ἐμίγησαν μετὰ γυναικῶν, ἀμωμοὶ γὰρ εἰσι, ἰστέτιν, ἀμέτω-
 χοι δὲ τὸ γνῶσις γυναικός.

Ματθαῖο κεφ. ιθ. σιχ. κθ.

Καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν, ἢ ἀδελφούς, ἢ πατέρα, ἢ γυναῖ-
 κα, ἢ τὰ ἐξῆς, ἕνεκα ἔ
 ονόματός μου, ἕκατον πλάσιονα λήψεται, ἢ
 ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει.

Ματθ. κεφ. ι. σιχ. λη.

Καὶ ὃς ἐλαμβάνει τὸν σαυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου,
 σὺν ἔτι μου ἄξιον. Τετῆσι, τὸν προσωρεπτικὸν θάνατον. Ὡς φησιν ἢ
 οὐ Παῦλον. Μὴ ψρόνοιαν ποιῆτε τῷ σαρκὸς ὑμῶν. Καὶ πάλιν. Ὁ γὰρ
 ραμῆσις, καλῶς ποιῆ. ὁ δὲ μὴ ραμῆσις, κρεῖττον ποιῆ.

Ὁ κανὼν ἢ τῶν ἀγίων δόξολων λέγει.

Γάμων, ἢ κρεῶν, ἢ οἴνου, ἐδὲ ἀσκησιν, ἀλλὰ διὰ βδελυρί-
 ου ἀπέχετα.

Τὸ λέγειν, γάμων ἔ κρεῶν ἔ οἴνου ἀπέχετα. ἀντίθετα ὅτι ἐν
 τοῖς χρόνοις τῶν ἀγίων δόξολων, ἱνὲς ἀπέχοντο δὲ τὸν γάμον, ἔ δὲ τὸν κρέ-
 ατο, ἔ δὲ τὸν οἴνον, ὡς φαίνεται ἐν Τιμόθεῳ λέγοντῷ ἔ Παύλου.
 ὀλίγον οἴνον χρῶ διὰ τὰς πυκνάς σα ἀδενείας. Εἰ μὲν ὁ Τιμόθεος σὺν
 ἀπέχετο ἔ οἴνον, ἐ καὶ ὁ Παῦλος ἐνεχέται τὸν Τιμόθεον πίνειν οἴνον ἐν
 ἡ ἀνάγκη.

Ὁρῶμεν ἔ τὸν Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν ἀπέχετο δὲ τὸν γάμον, ἢ
 κρέατος, ἀσκήσις ἕνεκα.

Καὶ ὅρα, πῶς αὐτὸν μακαρίζει ὁ Κύριος, λέγων. σὺν ἐγήγε-
 ρται ἐκ γενετῆς γυναικῶν μείζων Ἰωάννης ἔ βαπτιστῆς. Ἐστὶ γὰρ ὁ Ἰωάν-
 νης δεξιστράτηγος ἔ στρατόμαχο ἔ Χριστῆς. Ὁ δὲ Χριστὸς βασι-
 λεὺς ἢ πρωτὸς ἀρχιστράτηγος, ὡς φησιν ὁ Ἡγναίος πρὸς τὸν Θεοδώρου.
 Ἰδὲ ἐγὼ δόξολω τὸν ἀγγελοῦ μου πρὸς τὸν Θεοδώρου, ὃς τὸν Θεοδώρου.

E X P L I C A T I O.

Empti sunt ex hominibus, hoc est, & parentum & cognatorum relicto consortio, Deo dicati consecratiq; sunt, viventes in terrâ ad exemplum Nazaræorum, qui olim à parentibus suis Deo dicabantur. Quod verò dicitur, qui cum mulieribus non sunt contaminati, virgines enim sunt, significat, quod nullatenus cum mulieribus rem habuerint, inculpati enim sunt, hoc est, mulierem nunquam cognoverunt.

Matthæus XIX, 29.

Et quicumque domos, fratres, patrem, uxorem, & quæ sequuntur, propter nomen meum reliquerit, centuplum accipiet, vitæque hæreditatem æternæ cernet.

Matth. X, 38.

Quisquis non acceperit crucem suam, & secutus fuerit me, non est me dignus, (quæ verba mortem voluntariam innunt,) sicut & Paulus ait: Nolite carnis curam agere.

Et alibi: Qui enim uxorem ducit, benè facit; qui verò non ducit, melius agit.

CANON L. SANCTORUM APOSTOLORUM AIT.

Nuptiis, carnibus, & vino non propter exercitium aliquod, sed propter abominationem abstinentes damnantur.

Quando dicitur, à nuptiis, carnibus & vino sibi temperat, innuitur, quod sanctorum Apostolorum temporibus nonnulli à nuptiis, carne & vino abstinerint, uti apparet ex epistolâ ad Timotheum, ubi Paulus ait: Utere vini modico propter crebras infirmitates tuas. Nisi enim Timotheus vino abstinisset, non jussisset Paulus vinum, urgente necessitate bibere.

Contemplemur etiam Johannem Baptistam: Temperavit is sibi sanè à nuptiis & carne exercitii causâ.

Et considera, quæso, quibus elogiis ipsum efferat Dominus: Johanne Baptistâ inter mulieres major surrexit nemo. Est enim Johannes summus dux Christi exercitus. Christus verò est rex, & summorum ducum dux superminuentissimus; sicut Esaias ait de antambulone: Ecce ego mitto angelum meum ante faciem tuam, qui præparabit viam tuam ante te. Quemadmodum enim summus militiæ præfectus milites

σει τὴν ὁδὸν σε, ἔμπεροθέν σε. Ὡσπερ ὁ ἀρχιστρατήγος Ἰᾶς στρατιώτας αὐτῶν ὁπλίξει, ἔνευξε πῶς ἐν τῷ πολέμῳ δεῖ φέρεσθαι Ἰᾶς στρατιώτας· αὐτῶν καὶ ὁ Ἰωάννης ἐδίδαξε Ἰᾶς στρατιώτας ἔχειν κρείττονα δόξην, παρηνόων, νητεύων, ἔδιδάσκων σὺν τῷ ᾧ ἔδειγματι τῆς νηθείας καὶ παρηνείας. Ὡς αὐτὸς ὁ Ἰωάννης φησὶν· Ἐγὼ εἰμι φωνὴ βοῶντων ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐπιμαίσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ. φωνὴ μὲν ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁ Ἰωάννης ἐστὶ, βοῶντων δὲ ἡ φωνὴ ἔχειν ἐστὶ. Πότε ἐδόθησεν ὁ Χριστὸς, ὅταν ἔλεγον, ὁ δὲ ψῶν ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω, καὶ ἐσθίτω τὸσδε. Τὰς ἐνεκα δεκεῖ ἀσκήσεως ἐνεκα ἐκ πάλαι ἐδόθη τῇ ἐκκλησίᾳ, νητεία καὶ ἀποχή γάμου, καὶ κρεῶν, καὶ οἴνου.

Περὶ Κρέατος.

Παῦλος πρὸς Κορινθ. α. κεφ. η.

βρώμα δὲ ἡμῶν ἐπὶ περιέσσει τῷ Θεῷ· οὔτε ἐὰν γὰρ φάγωμεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν, ὑπερέμεθα.

Πρὸς Κορινθίους α. κεφ. ι.

πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' ἐπὶ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' ἐπὶ πάντα οἰκοδομεῖ.

Πρὸς Κορινθ. α. κεφ. σ.

πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' ἐπὶ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' ὅτι ἐγὼ ἐξουσιασθῆσκον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. τὰ βρώματα τῆς κοιλίας, ἢ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς ἔσται καὶ ταῦτα καθαρῆσει.

Κορινθ. β. κεφ. δ.

πάντοτε τὴν νεκρῶσιν ἔχειν Ἰησοῦς ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ ἔχειν Ἰησοῦς ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ.

συχ. ις.

διὸ σὺν ἐκκακῶμεν, ἀλλ' εἰ καὶ ὁ ἔξω ἡμῶν ἀνθρώπος διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινίζεται ἡμέρα καὶ ἡμέρα.

Κορινθ. α. κεφ. ις. συχ. ν.

τὰς δὲ φημι ἀδελφοί, ὅτι σὺν καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσατε ἐπὶ δύνανται, ἐπὶ δὲ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖτε.

suos armis instituit, quique se in conflictu gerere debeant, informat: Ita & Johannes, in virginitate & jejunio vitam agens, militiae Christi adscriptos, potiore virtutem non solis verbis, sed proprio etiam virginitatis & jejunii exemplo docuit. Sicut is ipse Johannes testatur: Ego sum vox clamantis in deserto, complanate viam Domini, rectas facite semitas ejus. Vox quidem in deserto Johannes est, at clamantis vox est ipsius Christi. Quando autem clamavit Christus? cum dixit: Qui sitit, veniat ad me & bibat; & quotiescunque similia protulit. Ex his apparet, jejunium & abstinentiam à connubio, carne, & vino, exercitii causâ ecclesiæ olim injuncta esse.

DE CARNE.

Paulus I. ad Corinth. c. VIII.

Cibus nos Deo non commendat; neque enim si ederimus, abundabimus: neque si abstinuerimus, egebimus.

I Corinth. c. X.

Omnia mihi licent, sed non omnia expediunt: omnia mihi licent, sed non omnia ædificant.

I Corinth. c. VI.

Omnia mihi licent, sed non omnia conducunt: omnia mihi permisa sunt, sed ego in nullius me patiar redigi potestatem. Escaventri, & venter esæ: Deus verò & hanc & illum destruet.

II. Corinth. c. IV.

Mortificationem Domini Jesu semper in corpore nostro circumferamus, ut etiam vita Jesu in corpore nostro manifestetur.

Vers. xvi.

Propterea non deficimus; sed, quamvis exterior noster homo corrumpatur, interior tamen indies renovatur.

I. Corinth. XV, 50.

Hoc verò dico, fratres, quod caro & sanguis regnum Dei hæreditare non possunt: nec corruptio incorruptibilitatem hæreditario jure adit.

Et

Καὶ πάλιν ἐν σοιχ. νη.

Ἐδραΐσι γίνεσθε, ἀμετακίηται, πεισσοῦντες ἐν τῷ ἔργῳ ἔ
Κυρίῳ πάντοτε, εἰδότες ὅτι ὁ κῆρⓄ ὑμῶν οὐκ ἔστι κενὸς ἐν Κυρίῳ.

Κορινθ. β. κεφ. ζ. σοιχ. θ.

Νῦν χαίρω, ἔχ' ὅτι ἐλυπήθητε, ἀλλ' ὅτι ἐλυπήθητε εἰς μετάνοιαν.
ἐλυπήθητε γὰρ κῆρⓄ Θεόν. ἢ γὰρ κῆρⓄ Θεόν λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν κα-
τεργάζεσθε.

Κορινθ. α. κεφ. ι. σοιχ. ζ.

Ἐκάρησεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πίνειν, καὶ ἀνέστησαν παίζιν. μηδὲ γυ-
γύζετε, καθὼς καὶ ἴτες αὐτῶν ἐγόγγυσαν, καὶ ἀπώλοντο ὑπὸ ἔ
θροῦ. Ταῦτα δὲ πάντα ἴπποι συνέβαινον ἐκείνοις. ἐγράφη δὲ πρὸς
νεφελίαν ἡμῶν, εἰς ἧς τὰ τέλη τῶν αἰῶνων κατήνησεν, καθὼς κακῆνοι
ἐπεθυμήσαν, καὶ ἀπώλοντο.

σοιχ. ιγ.

Πιστὸς δὲ Θεός, ὃς οὐκ ἐάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπερὸ δύνασθε,
ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἐκβάσιν, ἔ
δύνασθ' ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν.

Κορινθ. α. κεφ. ι. σοιχ. κε.

Πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος, πάντα ἐγκρατεύεται. Ἰεπέτι, πάντοτε
καὶ ἐκ πάντων τῶν ἐπιθυμιῶν ἐγκρατεύεται. Τίττε ἕνεκα, ἐπειδὴ οἱ μονα-
χοὶ γυναῖκας οὐκ ἔχουσιν, ἔξεσιν αὐτοῖς ἀπέχεσθαι ἔ
δύνασθ' ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν, ὡσπερ ἔξεσιν αὐτοῖς ἀπέχεσθαι καὶ δὲ γυναῖκας, ἵνα μὴ ἡ λάρυγξ
αὐτῶν πάνυ δὲ φραίνεται. ἔ
δύνασθ' ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν, πᾶς δὲ
ὁ ἀγωνιζόμενος, πάντα ἐγκρατεύεται.

ὑποτάξω με τὸ σῶμα ἔ
δύνασθ' ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν, ὡσπερ ἔξεσιν αὐτοῖς ἀπέχεσθαι καὶ δὲ γυναῖκας, ἵνα μὴ ἡ λάρυγξ
αὐτῶν πάνυ δὲ φραίνεται. ἔ
δύνασθ' ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν, πᾶς δὲ
ὁ ἀγωνιζόμενος, πάντα ἐγκρατεύεται.

Σύνοδος ἐν τῇ Γάγγρα. κανὼν θ.

Ἐ
δύνασθ' ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν, πᾶς δὲ
ὁ ἀγωνιζόμενος, πάντα ἐγκρατεύεται.

Τῆς

Et denuo v. 58.

Firmi estote, immoti, abundantes in opere Domini semper, scientes, quod labor vester non est inanis in Domino.

II Corinth. VII, 9.

Nunc gaudeo, non quia tristitia affecti fueritis, sed quia tristitia affecti fueritis ad recipiscentiam. Secundum Deum enim contristati estis. Dolor autem qui secundum Deum est, poenitentiam ad salutem operatur.

I Corinth. X, 7.

Sedit populus ad edendum & bibendum, & surrexerunt ad ludendum. Neque murmurate, sicut nonnulli eorum murmurarunt, & extincti sunt ab exterminatore. Hæc autem typi loco acciderunt illis: scripta verò sunt ad nostri admonitionem, in quos fines seculorum occurrerunt, quemadmodum & illi concupiverunt, & interierunt.

Vers. 13.

Fidelis verò est Deus, qui non parietur vos tentari ultra vires vestras, sed tentationibus imponet finem, ut sufferre possitis.

I Corinth. IX, 25.

Quicumque certat, is ab omnibus abstinet; hoc est, & semper & ab omnibus noxiis sibi temperat. Hac de causâ, quandoquidem monachi uxores non habent, licet illis & à carne abstinere, quemadmodum ipsis licitum est & à mulieribus abstinere, ne omnino vel aliquam delectationem gula illorum sentiat. atque ita impletur in illis illud: Omnis certans ab omnibus abstinet.

Contundo corpus meum, & in servitatem illud redigo: ne quomodo, quum ne aliis prædicarim, ipse reprobus fiam. Illud verò: Contundo corpus meum, significat, quod Paulus valdè jejunaverit, & carnem jejuniis domuerit.

Synodus Gangrensis Canone IX.

Quicumque virginitatem custodiens, aut continentia studeas, velut abhorrens nuptias secedat, velut non ideo, quòd bonum & sanctum sit nomen virginitatis, anathema sit.

N

Ejus-

Τῆς αὐτῆς συνόδου κανὼν ιθ'.

Εἰ τις τῶν ἀπικλημένων χωρὶς σαματικῆς ἀνάγκης ὑπερηφανώσῃτο, καὶ τὰς ὡρθόδοξου νηθείας εἰς τὸ κενὸν, καὶ Φυλασομίας ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, ὡς φλύσι, ἀποκυρῶνται ἐν ἑαυτῷ ἰελεῖς λογισμὸς, ἀνάθεμα ἔστω.

Κανὼν τῆς αὐτῆς συνόδου ι.

Εἰ τις τῶν παρθενούτων διὰ τὸν Κύριον, κατεπαίροιο τῆς γαμητέων, ἀνάθεμα ἔστω.

Οἰκουμενικὴ σύνοδος Χαλκηδῶν.

Κανὼν α.

Τὰς ὡρὰς τῶν ἁγίων πατέρων καθ' ἐκάστην σύνοδον, ἀχρὶ τῶν ἑκτεφέντες κανόνας κρατεῖν ἐδικαιώσαντο.

Ἀσκητικὰ ἔχει μεγάλα βασιλεία,

κεφ. κε.

Ἀλλὰ καὶ τὸ προσέφημα τῆς περιχρῶτον, τὸ ὡρὰ τῶν ἁγίων πατέρων κρατεῖν, ἀλλ' ἄλλα ἴσως δετόματα ἐλαχίστα πῆς βρώμασιν ἐπιβάλλεσθαι, συμπεπλεγμένον τῷ λοιπῷ ἐδέσματι ἔχει ὕδατος, ἢ τῶν λαχάνων ὑπάρχει, μὴ περὶ φάσει δῆθεν κενοδοξία ἐφελοςλαβείας, ὡς κρέα ὡρῶνται. Ὅρα τί λέγει; ὡς κρέα ὡρῶνται. τὸ δὲ λέγει, ὅτι ἐστὶ εὐλογον ἢ ἐν τῶν χρόνοις ἔχει μεγάλα βασιλεία, ἀπέχεσθαι ἀπὸ κρέατος πῆς μοναχοῖς.

Παῦλος πρὸς Ῥωμαίους κεφ. ιδ.

Ὁ ἐοδίων, τὸ μὴ ἐοδίωντα μὴ ἐξυφενέτω καὶ ὁ μὴ ἐοδίων, τὸ ἐοδίωντα μὴ κενέτω. Ὁ ἐοδίων, κυρίως ἐοδία εὐχαριστῆσαι τῷ Θεῷ καὶ ὁ μὴ ἐοδίων, κυρίως οὐκ ἐοδία, καὶ εὐχαριστῆσαι τῷ Θεῷ. Οὐ γὰρ ἐστὶν ἡ βασιλεία ἔχει Θεῷ βρώμασι καὶ πόσι, ἀλλὰ δικαιοσύνη, καὶ εἰρήνη, ἔχει χαρὰ, ἐν πνεύματι ἁγίῳ. Ὁ γὰρ ἐστὶ τούτοις δεχθῶν τῷ Χριστῷ, εὐάρεστοι τῷ Θεῷ καὶ δόκιμοι πῆς ἀνθρώποις.

Παῦλος Κορινθ. α. κεφ. ε.

Πάντα μοι ἔξεσιν, ἀλλ' ἔχει πάντα συμφέροι· πάντα μοι ἔξεσιν, ἀλλ' ὅπου ἐγὼ ἐξασιαθήσομαι ὑπὸ πῆς. τὰ βρώματα τῆς κριλίας, ἔχει κριλία πῆς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ τούτην καὶ ταῦτα καθ' ἑρῆσει.

Ὅτι

Ejusdem Synodi Canon XIX.

Si quis eorum, qui continentia student, absque corporea necessitate, tradita in commune & ab ecclesia observata jejunia, superbiendo & perfecta solidaque ratione destitutus negligit, anathema sit.

Canon ejusdem Synodi X.

Si quis virginitatem servans propter Dominum, supra conjugatos se efferat, anathema sit.

*Concilium oecumenicum Chalcedonense.**Canon I.*

Canones qui à sanctis patribus in unaquaque synodo hucusque constituti sunt, observari æquum censuimus.

*Asceſtica magni Basilij,**Cap. XXV.*

Verum si additum edulium hoc sale conditum, quod à sanctis patribus alicujus condimenti loco cibis superaddere constitutum est, reliquis edulis aqueis aut herbaceis admixtum fuerit, non prætextu scilicet vanæ & electivæ pietatis, ut carnem fugiens. Considera, quid dicat? ut carnem fugiens: hoc nimirum vult innuere, tempore magni Basili monachis peculiarem morem fuisse, à carnibus abstinere.

Paulus ad Romanos, XIV.

Qui edit, eum non debet despiciere qui non edit: & qui non edit, comedentem ne judicet. Qui edit, Domino edit; gratias enim agit Deo: et qui non edit, Domino non edit, & gratias agit Deo. Non enim regnum Dei cælorum consistit in cibo aut potu, sed in justitiâ, pace, & gaudio in Spiritu sancto. Qui enim in his Christo servit, is placet Deo, & probatur hominibus.

Paulus I. Corinth. VI.

Omnia mihi licent, sed non omnia expediunt: omnia mihi licent, sed ego in nullius redigar potestatem. Escæ ventri, & venter escæ; Deus autem & hunc & illas destruet.

N 2

Quod

Ὅτι δὲ τὸν μοναχὸν ἐπὶ τὸ ἐπαγγέλμα ζομεῖν.

Σύνοδος οἰκουμενικὴ ἕκτη κανῶν δ.

Μοναχὸς ἴπὶ πορνείᾳ ἀλλὰς, ἢ πρὸς γάμους κωνομίαν καὶ συμβίωσιν γυναῖκα ἀγορεύει, τοῖς τ' ἐπιβύοντων ἁπλημοῖς καὶ τὰς κοινότητας ὑποβληθήσεται.

Σύνοδος ἐν τῇ Γάγγραι. κανῶν ιη.

Εἴ τις τῶν ἀσκητῶν, χωρὶς σωματικῆς ἀνάγκης ὑπερηφανεύοιτο, καὶ τὰς ὡραῖα δευδομίας νηστείας εἰς τὸ κοινὸν, καὶ φυλασομίας ὑπὸ τ' ἐκκλησίας, ὡραλῦοι, ἀκυρεῖται ἐν ἑαυτῷ τελεία λογισμῷ, ἀνάθεμα ἔστω.

Οὗτος δὲ κανὼν λαμβάνει περὶ τῶν ἀσκητῶν καὶ μοναχῶν τ' ὅσοι ἐοδιότων κρείας, καὶ περὶ τῶν κοσμικῶν. καὶ δύο πρώτους δεῖ νοεῖν, ὅτι οὐ φείλοισιν οἱ κοσμικοὶ φυλάττειν τὰς ὡραῖα δευδομίας νηστείας διὰ τῆς ἐκκλησίας. Ὁμοίως οὐ φείλοισι καὶ οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ ἀσκηταὶ φυλάττειν τὰς αὐτὰς νηστείας, καὶ ἀπέχεσθαι καὶ διὰ τῆς κρείας, ὅτι δεδοται τοῖς μοναχοῖς μὴ ἐοδίειν κρείας διὰ τῶν ἀγίων συνόδων, ὡς περὶ δεδοται καὶ τοῖς κοσμικοῖς τὸ νηστεύειν ταῖς ποσαρχακαῖς. καὶ τὰς ἐνεκα, εἰ μὴ μοναχὸς φάγη κρείας ἐν ταῖς ταῖς νηστείας, ἔχει δις τὸ ἀνάθεμα ἐν ἀνάθεμα, ὅτι τ' νόμων τ' πατέρων κατεφρόνισα· δευτερον, ὅτι ἴσως νόμος τ' ἐκκλησίας καταπατεῖ. καὶ διὰ τῶν τῶν περὶ λαχθέντων δοκεῖ δέξασθαι τῷ Θεῷ, μοναχὸς γενέσθαι, ἔστω ἀπέχεσθαι διὰ κρείας τῶν μοναχῶν. ἵνα ἴστω τῷ πρώτῳ διὰ θνήσκωσι τῷ πειρατικῷ θανάτῳ. νηστεύοντες, ἀγρυπνῶντες, προσευχόμενοι καὶ κλαίοντες διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν, καὶ τὸν περὶ τὴν Ἰαήλ, λέγονται. Ἐνὺν λέγει Κύριος, ἁπλοῦς φητε πρὸς με ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν, καὶ ἐν νηστεία, καὶ ἐν σάκκῳ, καὶ ἐν κλαυθμῷ, ἔν κοπιᾷ, καὶ ἀσφαρξήσατε τὰς καρδίας ὑμῶν. καὶ πάλιν ἀγγέλουτε νηστείας. ἵνα μὴ θηλεία ἡ καρδία ὑμῶν ἐν τῷ Θεῷ, ὅτι ἴστω τῷ πειρατικῷ θανάτῳ.

Quod monachum, edita semel hac vita professione, matrimonium contrahere non oporteat. Synodus oecumenica VI. Canon XV.

Monachus in scortatione deprehensus, aut mulierem in matrimonium vitæque societatem ducens, pœnis, quas canones scortatoribus definivere, subjiciendus est.

Synodus Gangrensis. Canon XIX.

Si quis eorum, qui continentiae student, tradita in commune & ab Ecclesiâ observata jejuniâ, absque necessitate corporea, superbiendo, solida ratione destitutus, dissolvit, anathema sit.

Hic canon loquitur de ascetis & monachis, carne non vescentibus, ut & de secularibus. Duplici verò modo est intelligendus, & quod seculares injuncta ab ecclesiâ jejuniâ oporteat servare; & quod similiter monachi & ascetæ ea ipsa jejuniâ servare, carniisque esum sibi interdicereteneantur. Sicut enim secularibus jejunium tempore quadragesimali; ita à sanctis synodis monachis abstinentia à carnibus injuncta est. Et hac de causa monachus, si hoc jejuniâ tempore carnem attigerit, duplici nomine anathematis reus est: altero, quod Patrum leges contemptui habuit; altero, quod sanctiones & statuta ecclesiæ violavit. Et ex his, quæ hætenus à nobis prolata sunt, liquidò constat, minimè omnium displicere, imò placere Deo, quod monachi fiant, & à carne abstineant; ut scilicet hac ratione mortem spontaneam subeant, jejunando, vigilando, orando, & pro peccatis suis lacrymas fundendo, idque juxta dictum Joëlis, quod ita sonat: Et jam dicit Dominus; Convertimini ad me ex toto corde vestro, in jejniis, in sacco, in fletu & in lamentatione, & lacerate corda vestra. Et denuo: Sanctificate jejunium. ne insolescant animæ illorum; quando enim carnis cupiditatibus anima sæpè morem gerit, tandem & ipsa effetatur, nec amplius quæ Dei sunt curat, sed in mandatorum Dei oppugnatione carni, ut bestia aliqua, belli sociam sese præbet.

Ἄλλ' ἴσως τις θέλει λέγειν, νηστεύειν καὶ τὰ ἐξῆς λέγει ὁ Ἰω-
 ἤλ' ὁ πνευματικός, γινέσθαι ταῦτα, ὅταν ἐστὶ κίνδυνος ἐν τοῖς αἰθράτοις,
 καὶ σὺν αἰ. Ἀποκρίσις. ὁ διάβολος, ὁ ἐγκαλιῶν ἡμᾶς νυκτὶ καὶ ἡ-
 μέρα, ἐγκαλεῖ ἡμᾶς πρὸς τὸ θεῖον, καὶ σὺν ἐπιότιε μόνον. Ἰωάννης ἐν
 ἀποκαλύψ. κεφ. ιβ'. Ὅτι κατεβλήθη ὁ κατηγορῶν τὰ ἀδελφῶν ἡμῶν
 ὁ κατηγορῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ νυκτὸς. Ἐάν δέ τις
 εἴπῃ, ὁ Ἰωάννης ταῦτα λέγει ὑπερβολικῶς, ἀκυσάτω τὴν λέγειν ὁ Κύ-
 ριος καὶ Μαρκ. κεφ. ιδ. σσιχ. λη. Γρηγορεῖτε καὶ περιστέχεσθε, ἵνα
 μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν. Καὶ πάλιν, ἐν κεφ. Ματθ. κδ. σσιχ. μβ.
 Γρηγορεῖτε ἔτι, ὅτι σὺν οἴδατε πῶς ὥρα ὁ κύριος ὑμῶν ἔρχεται.

Καὶ ταῦτα μὲν εἴρηται περὶ τῶν μοναχῶν, ὅτι ὀφείλουσι οἱ μονα-
 χοὶ, ὡς περὶ ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῶν γυναικῶν, ἀπέχειν καὶ ἀπὸ τῆς κρέατος,
 ἵνα μὴ τὰ πάθη περιελάττωσιν αὐτὰς, ἀλλ' ἀποθήσειεν αὐτὰς τῷ πνευ-
 ματικῷ θανάτῳ, καθὰ προείπαμεν. Τὸ δὲ ὑβρίζει τὸν Παῦλον τὰς δι-
 δάσκοντας, ἀπέχεσθαι ἀπὸ γυναικῶν καὶ κρέατος, σημαίνει περὶ τῶν Μα-
 κηρίων. Οἵτινες ἀπέχοντο ἀπὸ γυναικῶν, λέγοντες, ὅτι ἀκάθαρτος
 ἐστὶν ὁ γάμος, καὶ τὸ κρέας· οἱ μοναχοὶ δὲ εἰς λέγουσιν εἶναι ἀκάθαρτος,
 ἀλλ' εἶναι δρετήν, ὡς περὶ Ἰωάννης ὁ πνευματικός ἀπέχετο ἀπὸ γυναι-
 κῶν, ἀπὸ κρέατος, δρετῆς ἕνεκα. Καὶ πάλιν ἡ θεία γραφή λέγει
 τίς ἐζήτησεν ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν ταῦτα λέγει ἡ θεία γραφή ταῦτα,
 πρὸς κατηγορίαν τῶν Ἑβραίων, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἐνήσδιον καὶ θυσιὰς
 ἔφερον τῷ Θεῷ, ἀλλ' ἰσχυρῶς πολλὰ ἔπρα κακὰ ἐπέησαν. τὰτα ἕνεκα
 κατηγορεῖ ἐκείνων ὁ Θεός, ὅτι ἡ νηστεία σὺν ἀμαρτίᾳ ἔδεν ὀφελεί.
 Καλὴ μὲν καὶ ἀγία ἐστὶν, εἰ μὴ ἀμαρτάνῃ ὁ αἰθρατικός, καὶ ἀπέχει
 ἀπὸ κρέατος ἵνα μὴ ὀφραίνηται ὁ λαρυγὶς ἐκείνος, καὶ ἔλθῃ εἰς πει-
 ρασμόν.

ΚΕΦΑΛ. ΜΑ.

Περὶ τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ.

Π εἴδομεν οἱ Ἕλληνες καὶ τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ πᾶν ὀφθαλμῶς, ἀλλὰ τὸ
 λέγειν τὸν κύριον ἄφετε καὶ ἀφεθήσεται ὑμῖν, συγχωρεῖται τὰς
 ἀμαρ-

Sed dixerit fortè aliquis: Propheta Joël, dum de jejuniis & reliquis loquitur, non semper, sed tùm solum, quando periculum aliquod cervicibus nostris imminet, à nobis id observari vult. Responsio. Diabolus, qui interdum nos accusat, nocte ab accusatione sua cecitate non desistit, neque tantum interdum id peragit. Johannes in Apocalypsi cap. xii. Quia dejectus est accusator fratrum nostrorum, qui accusabat eos ante conspectum Dei nostri die ac nocte. Quod si verò quis objecerit, Johannem hic hyperbolicam locutionem uti, audiat is, quid Dominus dicat, Marci xiv, 38. Vigilate & orate, ne in tentationem introeatis. Et rursus Matthæi xxiv, 42. Vigilate itaque, nescitis enim quâ horâ Dominus vester venturus sit.

Atque hæc dicta sunt de monachis, quod scilicet, sicut ab usu mulierum, ita quoque ab esu carniū abstinere necesse habeant, ne ab affectibus pravis tententur, sed morte voluntariâ, ut antea dictum est, moriantur. Quod vero Paulus in illos qui dicunt, abstinendum esse à muliere, ut & à carne, graviter invehitur, de Manichæis illi sermonem esse probè observandum est. Hi enim mulieris usum sibi ipsis interdicebant, quod statuerent, conjugium & carnem res sua natura impuras esse: monachi verò non statuunt propter impuritatem naturalem hæc abominanda esse, sed eximie virtutis exercitium hoc esse judicant, quemadmodum Johannes præcursor à muliere & carne virtutis amore abstinuit. At alibi tamen sacra dicunt pandectæ: Quis requisivit hæc de manibus vestris? Dum sacra scriptura in hæc verba erumpit, Hebræos notat, qui quidem jejunare & sacrificia Deo offerre, nihilominus tamen peccata plurima simul committere; & hanc ob causam illos Deus increpat. Jejunia enim peccatis commaculata nihil profunt. Bona verò & sancta ea sunt, si homo prius à peccatis, postea à carnibus abstineat; ne, dum gula ipsius effusius latur, ipse totus in tentationem incidat.

CAPUT XLI.

DE

Lege Dei.

LEgi divinæ quoque Græci summo studio morem gerunt, quin religiosam hujus observantiam ducti, quia Dominus dicit: Remittite

✠